

Hồi Thứ Hai Mười Tư

ĐẠP HUYẾT TÂM TUNG

Không cần suy đoán, Hàn Tiểu Tranh cũng theo vết máu mà đi.

Vết máu đi về hướng Đông Nam, song chỉ được đến hơn ba mươi trượng thì mất dấu, cũng có thể bạch y nhân đã tạm băng lại vết thương nên máu không nhỏ xuống đất nữa.

Nhưng ngay nơi đây chỉ có hai con đường khả dĩ đi theo, một là tiếp tục đi về phía trước, hai là có một ngõ hẻm dẫn đến cửa đông của trang viện nơi Thần Thủ cư ngụ.

Hiển nhiên bạch y nhân không thể nào chọn con đường thứ hai, vậy y nhất định đã tiếp tục đi về phía trước.

Đi được cỡ hai dặm, mặt trăng lúc này đã lộ ra khỏi áng mây che phủ, tỏa ánh mông lung bao trùm vạn vật.

Ngay trước khi đi vào tiểu trấn phía trước, Hàn Tiểu Tranh bỗng phát hiện trên mặt đất có một mảnh vải trắng loang lổ, chàng vội bước đến xem kỹ, mới nhận ra đó là một mảnh lụa đầm máu! Hình như mảnh lụa bị rọc từ y phục ra.

Hàn Tiểu Tranh vội nhặt mảnh lụa lên cầm theo.

Lúc chàng xuất hiện trước quầy bán hàng của một tiệm vải, lão già nhỏ thó kia như sợ hãi, lão không hiểu sao hai tên gia đình của mình chẳng lên tiếng hô hoán chi cả.

Lão chủ quầy vải nhìn người che mặt đột nhiên xuất hiện trong tiệm, bất giác lão run sợ, vợ lão còn tệ hơn, co rúc dưới chân. Răng đánh lắp cặp, lão nói:

– Hảo... hảo hán gia cần gì xin cứ... cứ bảo tiểu nhân... tiểu nhân... quyết tận lực... xếp đặt... xin hảo hán gia tha... tha cho tiểu sinh mạng này.

Nói đến đây, lão chủ quầy khụy xuống, quỳ luôn không đứng dậy. Hàn Tiểu Tranh hắng giọng:

– Ta không cần tiền.

Lão chủ quầy tái mặt, không đòi tiền, đang đem xách kiếm vào tiệm, hay... hay là đòi mạng? Nghĩ thế lão càng hoảng hơn!

Hàn Tiểu Tranh lấy mảnh vải vấy máu ra đưa trước mặt chủ quầy, lão vội kêu lên như heo bị thọc huyết:

– Hảo hán ôi... kẻ hèn này chưa bao giờ sát nhân, đến gà còn không dám giết...

Lão tưởng rằng Hàn Tiểu Tranh trưng bằng chứng để tâm thù. Hàn Tiểu Tranh nói:

– Ta chỉ muốn hỏi người một việc, không có ác ý gì.

Chưởng quỹ vội thở phào:

– Hảo hán xin cứ hỏi, tiểu nhân quyết trả lời thực không dối.

Hàn Tiểu Tranh nói:

– Ta muốn người xem thử mảnh vải này được sản xuất ở đâu, có bao nhiêu tiệm vải mua trữ loại hàng này.

Chưởng quỹ vỡ lẽ ra nên bình tĩnh lại, nói chuyện cũng rõ ràng hơn. Lão cầm lấy mảnh vải vấy máu nhìn qua bên bảo:

– Đây là loại lụa móc chéo sản xuất tại Lâm An.

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

– Sao lại mau chóng xác định như thế?

Chưởng quỹ cơ hồ quên cơn sợ lúc nãy, cười bảo:

– Hàng vải nào tiểu nhân nhìn qua, đoán mười phần cũng đúng hết tám, chín. Hảo hán xem mảnh vải này, cách mỗi hai tấc là có hai sợi dọc cùng hai sợi ngang đối hướng xen kẽ nhau thành góc chéo, thế nên gọi là lụa móc chéo.

Ngưng một chút, lão nói tiếp:

– Ở đây gần Tô Châu, nên hàng hóa phần lớn lấy từ Tô Châu phủ. Trong vòng trăm dặm vuông, tổng cộng chỉ có bốn tiệm vải là lấy hàng từ Lâm An phủ, trong bốn tiệm ấy chỉ có một tiệm trữ loại lụa móc chéo này.

Hàn Tiểu Tranh bất giác thở ra nhẹ nhõm, nghĩ bụng: “Khéo sao chỉ có một tiệm bán loại lụa này. Chỉ có điều dù tìm được tiệm này, làm sao họ nhớ được mỗi người khách mua hàng? Dù nhớ được đi nữa, làm sao biết khách từ đâu đến? Huống chi bạch y nhân võ công trác tuyệt, không chừng là từ nơi khác đến đây!”

Nhưng dù sao đây cũng là một manh mối, chàng phải dò đến cùng mới cam tâm.

Tiệm vải Túc Thước nằm cách đó ba mươi dặm. Lúc này đã khuya, chẳng ngờ tiệm Túc Thước vẫn chưa đóng cửa. Khách đương nhiên chẳng còn ai, chỉ có một người cỡ trung niên trông mập lùn đang ở sau quầy chăm chú làm việc với bàn toán.

Hàn Tiểu Tranh nhẹ nhàng bước vào, khép cửa lại sau lưng. Trung niên hán tử đầu không ngẩng lên, miệng nói:

– A Tài, ai bảo mi đóng cửa?

Hàn Tiểu Tranh cười nói:

– Gió lớn quá, sợ thổi bay hết tài khí.

Trung niên hán tử giật mình ngẩng lên, kinh hãi nhìn Hàn Tiểu Tranh!

Hàn Tiểu Tranh cười nhẹ, muốn cho đối phương biết chàng không có ác ý, nhưng chàng quên mất là mình đang che mặt, do đó trung niên hán tử vẫn tỏ ra sợ hãi. Hàn Tiểu Tranh nói:

– Nghe nói ở đây trong vòng trăm dặm vuông, chỉ có tiệm vải này lấy hàng lụa

móc chéo từ Lâm An phủ, phải chăng?

Trung niên hán tử nghe chàng hỏi thế, lại một phen kinh ngạc, y gật đầu. Hàn Tiểu Tranh nói:

– Vậy người xem thử mảnh lụa này từ lúc may thành áo đến nay, ước đã bao lâu?
Vừa nói chàng vừa lấy mảnh lụa đưa ra.

Trung niên hán tử đón lấy, kê gần đèn xem qua, lại dùng ngón tay sờ kỹ khắp mảnh lụa, đoạn nói:

– Chiều theo dấu sồn trên vải, thì mảnh này bị dao rọc từ ống tay áo...

Hàn Tiểu Tranh ngắt lời y:

– Làm sao người biết chắc là bị rọc, mà không phải bị cắt bằng kéo?

Trung niên hán tử đáp:

– Đường biên cắt bằng kéo khác với dao. Nếu hảo hán không tin, có thể thử ngay tại chỗ.

– Không cần, ta tin người.

– Nếu là phần vải ở ống tay áo thì mau cũ hơn, nhưng mảnh lụa này chưa bị sồn bao nhiêu, nên suy ra phải thuộc về áo mới.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ bụng: “Nếu vậy thì có hy vọng chút rồi”. Chàng bèn hỏi:

– Gần đây các người đã bán loại hàng này cho những ai? Chỉ tính nam nhân mà thôi.

Kỳ thực, Hàn Tiểu Tranh cũng biết hỏi vậy không mấy hy vọng.

Trung niên hán tử nói:

– Gần đây tiệm tôi không có bán loại hàng này!

Hàn Tiểu Tranh giật mình:

– Tại sao?

– Vì bây giờ trong tiệm hoàn toàn không có loại hàng này.

Hàn Tiểu Tranh đột nhiên để tay lên đốc kiếm, giọng nói trở lên lạnh lùng:

– Lúc nãy chẳng phải người nói chỉ có tiệm này mới bán loại lụa đó sao?

Trung niên hán tử nói:

– Đúng vậy, nhưng cách đây hai tháng, tôi cho người giúp việc đi Lâm An lấy hàng, được nửa đường, hấn bỗng phát bạo bệnh chết mất, mỗi hàng kia cũng mất tích luôn. Một cỗ xe ngựa chở hàng vải vô chủ nằm trên đường một ngày, làm sao không bị người lấy sạch?

Hàn Tiểu Tranh nói:

– Để cho một tên người làm đi lấy hàng, người an tâm được sao?

Chàng ngấm ngầm cảm thấy chuyện này có bí ẩn bên trong, nên muốn hỏi tường

tận. Trung niên hán tử nói:

– Hảo hán hỏi rất đúng. Ban đầu tôi với hần đi chung đến Lâm An, mua xong hàng mới cho đem chở về bằng đường thủy, bởi thủy vận tính ra ít tốn hơn chở bằng đường bộ, nhưng hàng đi chậm hơn nhiều. Tôi chuyển hàng lên tàu, chờ tàu đi rồi mới về bằng đường bộ. Người giúp việc của tôi cũng lên tàu, dù hần có chủ ý xấu cũng uổng công, đâu thể nào đem cả đồng hàng vải nhảy sông? Huống chi hần là người giúp việc lâu năm của tôi, rất trung thành...

Hàn Tiểu Tranh nói:

– Sao ngươi không đi chung với hần mà vội về sớm?
– Tôi phải về trước trông coi cửa tiệm, lúc tôi đi, mọi việc đều do một tay vợ tôi, nhưng dù sao cũng phận đàn bà, làm sao trông coi hết được?

Nói đến đây y lại thở dài:

– Bây giờ nghĩ lại, nếu lúc đó tôi chờ đi chung với hần, có thể hần đã không chết, mối hàng của tôi cũng không bị mất!

Xem ra trung niên hán tử đối đãi rất khá với người làm, nhìn y đỏ mắt... đương nhiên, cũng có thể là vì tiếc mối hàng kia.

Y lại nói tiếp:

– Đi bằng đường sông cũng không đến thẳng chỗ này, vẫn phải chuyển sang đường bộ thêm độ hai mươi dặm. Người giúp việc của tôi bỗng phát bạo bệnh mà chết trên quãng đường này. Đến khi có người báo cho tôi biết sự tình, chỉ còn thấy được một tử thi cùng chiếc xe trống không, đến ngựa cũng không biết đi đâu mất.

Hàn Tiểu Tranh nhíu mày:

– Phát bạo bệnh mà chết? Tại sao quái lạ vậy?

Trung niên hán tử nói:

– Tôi cũng nghĩ như thế. Một người đang khỏe mạnh như trâu, làm sao nói chết là chết? Nhưng tôi có nhờ Kim lão lang khám xét dùm, lão nhân gia ấy cũng bảo là bị bạo bệnh mà chết. Kim lão lang đã phán như thế, dĩ nhiên là không sai...

– Kim lão lang trung? Lời của ông đáng tin như thế sao?

– Trong vòng trăm dặm trở lại đây, ai mà chẳng biết Kim lão lang trung chẳng những y thuật siêu phàm nhập thánh, mà đức độ càng khiến người kính phục!

Kim lão lang trung quả nhiên trông giống một bậc tiên phong đạo cốt, mái tóc bạc trắng phau đủ khiến người sinh lòng cung kính.

Lần này Hàn Tiểu Tranh không bật mặt đột nhập nữa. Chàng chờ trời sáng mới đến chỗ Kim lão lang trung. Đối phó với hạng người chỉ biết hơi đồng, hù dọa một phen cũng chẳng sao, nhưng đối với người như Kim lão lang trung thì không làm thế được.

Khi nghe Hàn Tiểu Tranh nhắc đến chuyện người giúp việc của tiệm vải Túc

Thuốc, thần sắc Kim lão hơi biến đổi, dù chỉ thoáng qua nhưng không thoát được cặp mắt của Hàn Tiểu Tranh.

Kim lão dặn dò một nông phu đến chữa vết thương bị rấn cắn:

– Thuốc này để thoa ngoài, còn thứ này nấu lên để uống, nấu xong chờ thuốc nguội bớt còn ấm ấm hãy uống, không được thêm đường. Trong vòng một tháng không được để vết thương đọng nước, cứ các thứ cay, chua...”

Nông phu cùng người thân cảm tạ Kim lão lang trung rồi cáo từ. Kim lão nói:

– A Nam hãy đi đóng cửa, hôm nay ta hơi mệt.

– Dạ!

Một cậu nhỏ độ mười một, mười hai tuổi lên tiếng trả lời, chạy đi đóng cửa. Một con mèo từ ngoài chạy vào đụng phải cậu nhỏ, cậu bèn đuổi theo con mèo.

Kim lão lẳng lặng ngồi đó, thần sắc rất ư phức tạp, như thể lão đang bị dằn vặt mâu thuẫn. Hàn Tiểu Tranh cũng ngồi lặng im, chàng đoán biết chắc Kim lão sẽ nói gì.

Quả nhiên, Kim lão lang trung thở hắt một hơi dài như đã quyết định, y nói:

– Hai tháng nay, sự việc này cứ làm lão buồn bực khiến lão ăn ngủ không ngon, trong lòng hổ thẹn. Cặp mắt của Kim lão như rướm rướm lệ.

Hàn Tiểu Tranh vội nói:

– Lão tiên sinh cứ thông thả kể, có lẽ tiên sinh quá tự trách mình rồi.

Kim lão lắc đầu:

– Hai tháng trước, Triệu chưởng quỹ tiệm vải nhờ lão xem thử người giúp việc của y chết vì cố gì, lão nhìn qua thì biết ngay là bị trúng độc, nhưng lão vẫn nói với Triệu chưởng quỹ là hấn bị bạo bệnh mà thân vong...

Hàn Tiểu Tranh rất muốn biết rõ ẩn tình nhưng không dám hỏi dồn. Kim lão chậm rãi nói tiếp:

– Triệu chưởng quỹ nào biết trước khi y đến tìm lão, đã có kẻ khác tìm đến lão.

– Người ấy là ai?

– Hấn là một tay thợ ngói ở Tây thôn, cứ tưởng người thật thà, nào ngờ lại là phường rấn rết!

Bàn tay Kim lão run lên vì quá kích động, mắt lộ vẻ đau khổ:

– Hấn tên là Nhậm Đạt, hôm ấy hấn đến tìm lão, bảo rằng hôm sau kẻ giúp việc của tiệm vải Túc Thuốc sẽ chết, đến lúc ấy nếu có người nhờ lão đi khám xác, lão nhất định phải nói là bị bạo bệnh mà chết. Lúc ấy lão nghe xong biết ngay có âm mưu bèn cự tuyệt hấn. Nào ngờ... nào ngờ hấn kỳ thực chẳng phải là thợ ngói. Thấy lão từ chối, hấn lộ rõ tính hung bạo, dậm chân một cái, làm nứt cả phiến đá xanh trên nền nhà lão!

Nhậm Đạt trừng mắt bảo lão rằng hôm sau thủ hạ của hắn sẽ thanh toán kẻ giúp việc kia, hắn không muốn nha môn điều tra manh mối, dù rằng bọn ấy công phu thâm thường chẳng đáng cho hắn để mắt đến, nhưng nếu lão không biết điều mà giữ kín, thì hắn sẽ giết lão, kể cả đứa cháu trai!

Kim lão nói đến đây, bỗng ho rũ rượi, mặt tái nhợt, mãi một lúc sau mới ngưng, lão vừa thở vừa nói tiếp:

– Lão già cả rồi, chết cũng thôi chẳng lo nghĩ chi, song A Nam mới có mười một tuổi, cha mẹ nó mất sớm, chỉ còn hai ông cháu, mà nó rất ngoan, lão... lão...

Lão không nỡ để A Nam mất mạng, nên tự an ủi rằng dù lão không nói sự thật, thì kẻ giúp việc cũng đã chết, không phục sinh được. Bởi thế, qua ngày hôm sau lão cam tâm nói láo, đó... đó là lần duy nhất trong đời mà lão nói láo!

Bây giờ thiếu hiệp hỏi đến chuyện này, lão biết ngay thiếu hiệp đã nghi ngờ. Kể hết mọi sự, lão cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Chỉ có điều tên Nhậm Đạt ấy võ công rất cao, dặm chân một cái làm bể nền đá xanh, thiếu hiệp nên cẩn thận! Ngày mai lão cùng A Nam sẽ dọn đi...

– Tại sao phải dọn đi?

– Lão đâu thể nào để tên Nhậm Đạt tìm đến nhà?

Hàn Tiểu Tranh lạnh giọng:

– Tiên sinh khỏi phải dọn đi, hôm nay hắn sẽ chết.

Kim lão tỏ vẻ lo lắng:

– Nhưng... nhưng hắn còn có thủ hạ, thiếu hiệp chỉ có một người, người ta thường nói song chưởng khó địch lại bốn tay.

Hàn Tiểu Tranh mỉm cười:

– Tiên sinh nhìn thử dưới chân ta!

Nói xong chàng mở cửa bước ra ngoài, biến mất.

Kim lão nhìn xuống mặt đá xanh dưới đất, ngạc nhiên mục kích dấu chân ấn sâu vào đá đến hai tấc, có cạnh sắc nét. Lão biến sắc, lảo bầm:

– Được, được lắm, võ công càng cao càng tốt! Nụ cười của Kim lão như có phần cổ quái.

OoO

Tây thôn.

Tây thôn chỉ có chừng ba chục hộ, muốn tìm Nhậm Đạt thực quá dễ. Lúc Hàn Tiểu Tranh tìm đến nhà y, Nhậm Đạt đang ngồi uống rượu một mình, thấy chàng bước vào, y chẳng tỏ vẻ kinh ngạc gì cả. Hàn Tiểu Tranh kiếm một chiếc ghế, ngồi xuống đối diện Nhậm Đạt, thong thả nói:

– Hôm nay người muốn sống chỉ có một con đường.

Nhậm Đạt bóc vài hạt đậu phụng, vừa tỉ mỉ lột vỏ mỏng, vừa nói:

– Con đường nào?

Hàn Tiểu Tranh đáp:

– Hãy khai thực người đứng sau lưng người là ai.

Nhậm Đạt đột nhiên cười:

– Bằng hữu đúng là khéo nói chơi, đằng sau lưng mõ có người sao? Trong căn nhà này chỉ có hai người chúng ta!

Hàn Tiểu Tranh không cười, lạnh lùng nói:

– Nếu người một mực bảo là đằng sau người không có người, thì trong căn nhà sẽ còn một người, chứ không phải hai người.

Nhậm Đạt rất bình tĩnh:

– Một người? Còn người kia thì sao? Chẳng lẽ bằng hữu vô lý, đuổi kẻ chủ nhân này ra khỏi nhà mình sao?

– Không, ta chỉ việc hạ sát người!

– Giết người cũng phải có lý do chứ?

– Bởi vì người nhận ra vật này.

Hàn Tiểu Tranh lấy mảnh lụa vấy máu ra đặt trước mặt Nhậm Đạt. Nhậm Đạt thần sắc không đổi:

– Chỉ là một mảnh vải dơ mà bằng hữu muốn hạ sát ta sao?

– Ta muốn biết mảnh vải này vốn thuộc về áo của ai.

– Thì coi như nó vốn nằm trên áo của ta, cũng có thể ta bỏ lại sau khi kề cận nữ nhân... ha ha...

Giữa tiếng cười, đột nhiên bốn bóng người từ hai bên cửa sổ phi thân vào, hai đao một kiếm một thương nhất tề tấn công Hàn Tiểu Tranh!

Hàn Tiểu Tranh hừ một tiếng, mũi chân hữu bỗng móc chiếc ghế của mình hất ra, tổng thẳng vào kẻ dùng thương ở gần nhất!

“Phập” một tiếng, mũi thương đâm thủng đòn ghế! Kẻ kia đang cố rút thương ra, bỗng cảm giác lòng bàn tay nóng lên như bị bỏng lửa, cả kinh vội buông tay, chỉ thấy trường thương đã đâm vào thân mình y!

Lúc y ngã xuống, Hàn Tiểu Tranh đã vung kiếm chém đầu gã dùng kiếm, hấn không thấy rõ kiếm từ đâu đến, thì đã vong mạng!

Hai tay đao còn lại một trên một dưới ập đến như gió cuốn, ánh đao loang loáng, thanh thế không kém!

Hàn Tiểu Tranh hóa kiếm, trông rất nhẹ nhàng, chỉ nghe “vụt” một tiếng, hai thanh đao đã tuột khỏi tay vắng đi!

Chủ nhân của đao tay ôm lồng ngực, trợn mắt kinh hãi, đoạn từ từ ngã ập xuống

phía trước! Cả hai người đều trúng phải một kiếm trí mạng.

Trong chớp mắt, cả bốn người đã nằm bất động trên nền đất lạnh. Nhậm Đạt biến sắc:

– Thân thủ thực nhanh! Xem ra nếu ta còn chống đối bằng hữu thì quả là ngu muội.

Hàn Tiểu Tranh gật đầu, thu hồi kiếm và nói:

– Kể ra người cũng biết khôn.

Nhậm Đạt rót một chén rượu, đưa cho Hàn Tiểu Tranh:

– Chúng ta kể như không đối chọi nhau nữa, ta mời bằng hữu một chén rượu.

Hàn Tiểu Tranh tiếp lấy chén rượu, dùng mũi ngửi thử rồi bảo:

– Hảo tửu.

– Cũng chưa phải hạng tốt nhất, chỉ là loại mười năm, của thủ hạ biếu tặng.

Hàn Tiểu Tranh cầm chén rượu, bỗng cười nói:

– Bây giờ người hãy khai ra kẻ hậu thuẫn của người là ai, bằng không... bằng không ta sẽ cho người uống chén rượu này!

Nhậm Đạt cười lớn:

– Chớ có hối hận nhé! Nếu quả thực như vậy, ta thà uống rượu, bằng hữu phải biết tửu lượng của ta vốn khá cao.

– Vậy sao?

Hàn Tiểu Tranh từ từ bước đến phía Nhậm Đạt, vừa đi vừa nói:

– Người đã chọn thế, ta cũng chiều ý, người uống đi, uống xuống được thì ta không làm khó người.

Chàng đưa chén rượu đến kề miệng Nhậm Đạt, lạnh lùng bảo:

– Uống!

Nhậm Đạt há miệng. Bỗng một đạo hàn quang từ trong miệng y bắn ra nhanh vô cùng!

Hàn quang chẳng phải nhắm vào chén rượu, mà nhắm vào Hàn Tiểu Tranh, vì khoảng cách quá gần nên rất đáng sợ.

“Keng” một tiếng, hàn quang biến mất. Nói rõ hơn, Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy hàn quang vừa bắn ra, vội đưa kiếm đỡ ngay, hàn quang đụng phải thân kiếm, kiếm vừa thu về thì hàn quang cũng biến mất.

Cùng một lúc, tay tả Hàn Tiểu Tranh điểm vào đáy chén, rượu trong chén phun ra như vòi nước, bay trợn vào cái miệng vừa mở ra của Nhậm Đạt!

Không kịp phòng bị, Nhậm Đạt uống phải gần hết chén rượu! Thần sắc y đột biến, tay hữu mau chóng sờ trong mình. Nhưng y chưa kịp rút tay ra bỗng cảm thấy vai tê đi và không cử động được nữa!

Sắc mặt Nhậm Đạt đổi sang màu xanh! Từ xanh sang trắng bệch, từ trắng trở lại xanh!

Hàn Tiểu Tranh đưa tay vào trong mình Nhậm Đạt móc ra một bình nhỏ, đổ ra được mười mấy viên thuốc, chàng bóc một viên, cười nói:

– Nói đi, kể hết những gì ta muốn nghe.

Nhậm Đạt cắn răng không nói một tiếng.

Hàn Tiểu Tranh lắc đầu, dùng lực ấn nhẹ, viên thuốc nát thành bột bay trong không khí, từ từ rơi xuống đất như bụi!

Nhậm Đạt vẫn ngậm miệng không thốt ra một lời. Hàn Tiểu Tranh than:

– Tội gì làm khổ thân?

Từng viên thuốc nối tiếp, bị chàng dùng nội gia chân lực bóp nát thành bụi. Đến khi trong tay chàng chỉ còn lại hai viên, Nhậm Đạt không chịu đựng được nữa, y kêu lên như phát điên:

– Đừng hủy nữa, tôi nói, tôi nói hết!

Hàn Tiểu Tranh làm bộ nói:

– Để ta làm thêm một viên nữa...

– Đừng... đừng... nếu chỉ còn một viên để dùng thì tôi cũng chết!

Hàn Tiểu Tranh mỉm cười:

– Rượu của người lợi hại thế sao? Say đến chết người được à? Nói đi, người là thuộc hạ của ai, nói ta nghe cao hứng thì ta giải rượu dùm cho!

Mồ hôi đổ như tắm trên mặt Nhậm Đạt:

– Tôi... tôi là người trong Vô Nhai Giáo, thân phận không đáng kể, huynh đệ chúng tôi ngày thường cướp được tài vật...

– Cướp được?

Hàn Tiểu Tranh hỏi lớn, khiến Nhậm Đạt giật mình, vội sửa lời:

– Tài vật cướp... à... gạt lấy được thưởng nộp cho cấp trên, chỉ giữ lại một phần nhỏ, do đó người mà đại gia muốn tìm, chưa chắc tiểu nhân đã biết, có thể cao hơn tiểu nhân nhiều cấp không chừng.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ bụng: “Bằng vào võ công của bạch y nhân, chắc hẳn địa vị khá cao, có thể là đường chủ cũng chưa biết chừng”.

Nhậm Đạt van cầu:

– Đại gia... đại hiệp, xin cho tiểu nhân thuốc giải, để qua một khắc nữa thì tiểu nhân chẳng còn mạng.

Hàn Tiểu Tranh từ tốn nói:

– Chưa đâu, người hãy nói cho ta nghe kể trực tiếp chỉ thị người là ai.

Nhậm Đạt có lẽ cảm thấy mình đã nói rồi thì nói đến cùng, nên y kể hết mọi thứ.

Hàn Tiểu Tranh nói:

– Giờ thì người nên cầu bồ tát phù trợ cho ta mau tìm giết được kẻ mà người vừa khai ra, bằng không bọn chúng mà biết người tiết lộ bí mật thì mạng chó của người cũng khó giữ.

Vừa nói, chàng vừa nhét thuốc vào miệng Nhậm Đạt và bỏ đi.

Sau khi Hàn Tiểu Tranh bỏ đi không lâu, từ trong bước ra một người, đưa tay giải huyệt cho Nhậm Đạt, người này lạnh nhạt nói:

- Làm được đấy, bây giờ phiền người thêm một việc nữa.
- Có gì xin cứ phân phối thuốc hạ, chẳng dám từ nan.
- Được lắm, ta thỉnh người đi gặp Diêm Vương!
- Người...

Nói chưa thành lời, thanh âm đã nghẹn, bởi một lưỡi dao mỏng đã đâm vào yết hầu Nhậm Đạt! Lạnh, đau buốt... đấy là cảm giác cuối cùng của Nhậm Đạt, y kinh ngạc từ từ ngã xuống.